

Arrest

nr. 135 831 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat Mr. K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 29 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, §2, 2^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.11.2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13.11.2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: betaalspecificaties van haar ziekteuitkering en een bewijs van ziekteverzekering. Gezien er heel wat onduidelijkheden waren omtrent de ziekteuitkering (zie motivatie bijlage 20 zonder bevel), werd er een bijlage 20 zonder bevel opgemaakt om hieromtrent duidelijkheid te verkrijgen. Deze werd op 05.03.2014 betekend aan betrokkene. Nadien maakt zij volgende bewijsstukken over: een verklaring van zichzelf, bewijs van de toekenning van de ziektewet- uitkering, een jaaropgaaf 2013 en betalingsspecificaties.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient betrokkene aan te tonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorzien in haar levensonderhoud om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste (art. 40 §4, eerste lid, 2° en tweede lid - wet 15.12.1980).

Wanneer we alle voorgelegde documenten ten gronde bekijken, kunnen we vaststellen dat betrokkene voldoende inkomsten uit de ziekteuitkering ontvangt en dat zij dit nog steeds ontvangt na haar verhuis naar België. Zij verklaart verder niet in de mogelijkheid te zijn om te werken wegens problemen met de stembanden en bekkeninstabiliteit door de zwangerschap. Toch zijn er nog steeds een aantal onduidelijkheden: Ontvangt ze deze uitkering wegens tijdelijke arbeidsongeschiktheid of dienen we dit eerder te zien als invaliditeit? Hoe lang zal deze uitkering uitbetaald worden ? Kan zij, na de arbeidsongeschiktheid, opnieuw tewerkgesteld worden bij haar vorige werkgever of heeft zij op dit ogenblik geen werkgever meer? Is er een reïntegratieproces op de werkvloer binnenkort of werd dit reeds opgestart? enz. Kortom, er zijn nog steeds heel wat onbeantwoorde vragen vooral bij de regelmaat van de uitkering naar de toekomst toe. Gezien betrokkene als beschikker van bestaansmiddelen geacht wordt aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, is enig toekomstperspectief onontbeerlijk. Dat is in casu niet het geval. Betrokkene toont dit aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aan waardoor het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan toegestaan worden.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar dochter niet erkend worden. Er kan voor het kind geen toepassing gemaakt worden van het art. 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van het kind om zich bij te voegen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij erkent dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij voert echter aan dat er nog een aantal onduidelijkheden zijn, en formuleert een aantal vragen waarop ze een antwoord wenst te krijgen. Op basis van die onduidelijkheden kwam de verwerende partij tot een negatieve beslissing. Indien de verwerende partij meent dat de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, maar nog met een aantal vragen hieromtrent zit, beschikt de verwerende partij over de mogelijkheid om hierover meer inlichtingen in te winnen. De verwerende partij liet dit echter na, en nam een negatieve beslissing. Dit is te kort door de bocht. De verwerende partij dient haar beslissing te baseren op een degelijke feitenvinding, hetgeen in casu niet gebeurde. De verwerende partij ging onzorgvuldig tewerk, waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Voorts wordt volgens de verzoekende partij ook de materiële motiveringsplicht geschonden. De bestreden beslissing moet gedragen worden door de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. In casu kan de motivering de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.4. Zoals de verzoekende partij terecht stelt erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij stelt in de bestreden beslissing eveneens als volgt: *"Toch zijn er nog steeds een aantal onduidelijkheden: Ontvangt ze deze uitkering wegens tijdelijke arbeidsongeschiktheid of dienen we dit eerder te zien als invaliditeit? Hoe lang zal deze uitkering uitbetaald worden? Kan zij, na de arbeidsongeschiktheid, opnieuw tewerkgesteld worden bij haar vorige werkgever of heeft zij op dit ogenblik geen werkgever meer? Is er een reïntegratieproces op de werkvloer binnenkort of werd dit reeds opgestart?" enz. Kortom, er zijn nog steeds heel wat*

onbeantwoorde vragen vooral bij de regelmaat van de uitkering naar de toekomst toe. Gezien betrokkene als beschikker van bestaansmiddelen geacht wordt aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, is enig toekomstperspectief onontbeerlijk. Dat is in casu niet het geval. Betrokkene toont dit aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aan waardoor het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan toegestaan worden.”

De bestreden beslissing bevat bovendien het volgende motief: *“Betrokkene diende op 13.11.2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: betaalspecificaties van haar ziekteuitkering en een bewijs van ziekteverzekering. Gezien er heel wat onduidelijkheden waren omtrent de ziekteuitkering (zie motivatie bijlage 20 zonder bevel), werd er een bijlage 20 zonder bevel opgemaakt om hieromtrent duidelijkheid te verkrijgen. Deze werd op 05.03.2014 betekend aan betrokkene. Nadien maakt zij volgende bewijsstukken over: een verklaring van zichzelf, bewijs van de toekenning van de ziektewet-uitkering, een jaaropgaaf 2013 en betalingspecificaties.”* In het administratief dossier bevindt zich de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2014. In deze beslissing staat het volgende vermeld: *“Uitzonderlijk wordt aan betrokkene nog een bijkomende maand de tijd gegeven namelijk tot 04/04/2014 om alsnog de vereiste documenten voor te leggen zijnde: bewijs van voldoende bestaansmiddelen: Betrokkene dient meer informatie te verstrekken betreffende de concrete betalingsmodaliteiten van de uitkering: Is zij tijdelijk arbeidsongeschikt? Voor hoelang dan? Ontvangt betrokkene deze uitkering nog steeds na verhuis naar België? Wat is het nettobedrag van de uitkering nadat zij verhuis doorgaf aan UWV? Is zij nog steeds indienst bij een Nederlandse werkgever? Heeft betrokkene nog steeds een job in Nederland waar zij terug aan de slag kan na de periode van ziekte? Houdt een arbeidsgeneesheer toezicht op de situatie en welke invloed heeft dit op het bedrag van de uitkering?”*

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij dus wel degelijk gevraagd heeft naar bijkomende informatie alvorens de thans bestreden beslissing te treffen, waardoor de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de verwerende partij onzorgvuldig zou gehandeld hebben. Het kwam aan verzoekende partij toe deze informatie te verschaffen en aldus duidelijkheid te creëren omtrent haar situatie. Evenwel is gebleken dat de verschaft informatie nog steeds geen duidelijkheid gaf.

2.1.5. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk.

2.1.6. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing niet betwist: *“Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar dochter niet erkend worden. Er kan voor het kind geen toepassing gemaakt worden van het art. 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van het kind om zich bij te voegen.”* Het blijft dan ook staan.

2.1.7. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest).

Zij betoogt dat een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een Nederlandse onderdaan een terugkeerbesluit is in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Het hoorrecht is dan ook van toepassing in dit geval. Dit hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Indien de verzoekende partij, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht zijn van de vragen waarmee de verwerende partij nog zat, had ze perfect de mogelijkheid gehad om hierop een antwoord te bieden alvorens de bestreden beslissing genomen werd. De verzoekende partij had de twijfels bij de verwerende partij kunnen wegnemen. De kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

2.2.2. De hoorplicht als beginsel houdt niet in dat de betrokkene steeds uitgenodigd moeten worden voor een verhoor. Er is enkel vereist dat zij nuttig voor hun belangen kunnen opkomen. Dit blijkt ook uit het arrest M t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie waarin over de hoorplicht het volgende wordt gesteld: *“dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen”*.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel, waaruit genoegzaam blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij van haar extra informatie verwachtte met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verzoekende partij maakt voorts in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de beoordeling van de door haar verschaft informatie kennelijk onredelijk of foutief is. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift enkel tot de stelling dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben indien zij de onduidelijkheden die zij opwerpt in de bestreden beslissing op voorhand aan de verzoekende partij zou voorgelegd hebben. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij concrete vragen aan de verzoekende partij voorgelegd in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2014. Zij maakt aldus een schending van de hoorplicht dan ook niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij naliet het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij laat na de relevante rechtsgrond te vermelden. De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die zou zijn toegepast. Dit vormt een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij heeft het recht om te weten op basis van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet de verwerende partij besloot om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

2.3.2. Artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "zo nodig" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofdte van de gemachtigde betreft, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd, weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde.

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering.

2.3.3. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137, *“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de verwerende partij een beslissing treft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of indien dit middel niet gegrond blijkt te zijn zoals in casu, deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring tegen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 juli 2014 wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER